

Främlingen

Nordman

Och det kom en man till byn
Just den dagen vintern slog till
När den första snön färgat himlen grå och man undrade vem det var

Det fanns styrka I hans blick
Av den sort dom inte förstod
Den fanns nått som skrämde, och nått som bad
Det var bara faran dom såg

På en plats där allt står still
Där är rädsla större än mod
Där blir otryggheten en egen värld
Där en främling inte får plats

Och I yrsnön stod han tyst
När han såg hur det skulle bli
För ur rädsla växer fientlighet
Och den vaktar på sitt revir

Och det mörknade igen
Och han kände att det var kallt
Blir man född till främling, vad händer sen
Och han kände att han förstod

Men I yrsnön stod han kvar
När hans fotspår suddades ut
Det fanns inget att gå tillbaka till
Från den dagen vintern slog till

Allt han hörde var sin egen röst
Och den sa att han skulle gå
Dit han kommit var det vinter jämt
Men han måste leva ändå

På en till ingenstans
Såg han livet fara förbi
Han såg död och kärlek och allt han drömt
Men han kände att han var fri

Han var fri för han var där
När han ville kunde han gå
Men han måste leva sitt eget liv
Kanske var han hemma ändå

Och I yrsnön stod han kvar
När hans fotspår suddades ut
Det fanns inget att gå tillbaka till
Från den dagen vintern slog till"